

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Κύματ' άνεμοδαρμένα,
Μέ μουγκρίσματα βαρυά,
Σά λιοντάρια δαμασμένα
Σκύφτουν, γλύφουν τῆ στεριά.

Καί τάπόγειο ποῦ μᾶς φέρνει
Τῆ δροσιά τῆς ρεματιᾶς,
Σά βροχή τῆ λεύκα δέρνει
Καί τοὺς κλώνους τῆς ἰτιάς.

Τίς φτεροῦγες τοὺς τινάζουν
Καί λαλοῦν οἱ πετεινοί,
Καραούλια ποῦ φωνάζουν
Σὲ παγάνα σκοτεινή.

Μέσ' στῆ φτέρη ναννουρίζουν
Τὰ τριζόνια θλιβερά,
Καί τῶν νυχτερίδων τρίζουν
Τάργοκίνητα φτερά.

Κλαίει οὐρλιάζει ἀπὸ τῆν πείνα
Τάλυσόδετο σκυλί,
Καί βογκᾷ ἡ τρομπαμαρίνα,
Σά θαλασινὸ πουλί.

Καί στῆς λαγκαδιᾶς τὰ πλάγια,
— Ταιριασμένη γειτονιά —
Κουβεντιάζει ἡ κουκουβάγια
Μὲ τὸ γκιώνη τὸ φονιά.

Ἄντηχάει στὸ μονοπάτι
Καί στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ
Τὸ περπάτημ' ἀγωγιάτη,
Τὸ κουδοῦνι μουλαριοῦ.

Καί στὰ λυγροφωτισμένα
Τῶν ψαράδων καπνλειά
Σμίγουν, παίζουν ταιριασμένα
Ταμπουραδες καί βιολιά.

Ο ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ¹

Γ'.

Ἄν ρωτήσετε τὸν Σπῦρο τὸ Δασύλλα, ἐκεῖ ποῦ κάθεται ἀκουμπισμένος στὸ τοῖχο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, τί εἶδε γυρίζοντας στὸν σπιτί τὸ μεσημέρι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τί τοῦ συνέβη, λίγα πράγματα θὰ θυμηθῆ νὰ σὰς πῆ.

Πράγματα φοβερά, σὰν κακὰ ὄνειρα, ποῦ στρυφογορίζουν μέσα στὸ κουρασμένο του τὸ μυαλὸ ἀνακατωμένα, ὅπως στὸ σιροῦνι, τοῦ δρόμου τὰ σαρίδια.

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ἀνάμεσα σ' ἓνα πυκνὸ σύννεφο ἀπὸ λιβάνι, εἶδε σὰν θολὸ φάντασμα, ἀσπροντυμένη μὲ τὸ νυφιάτικὸ τῆς τὴν Κατινοῦλά του, νὰ κοιμάται ἡμερα, ἡμερα, νὰ κοιμάται γλυκὰ ἢ νηόπαντρη, ἢ μικρομάννα, χωρὶς νὰ τῆς βασανίζῃ πλειὰ τὸ στῆθος ἐκεῖνο τὸ ἀγκομαχητὸ τοῦ πυρετοῦ, καί ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νὰ ἀνεβαίνει μαῦρος, τρεμουλιαστός ὁ καπνὸς ἀπὸ δυὸ μικραῖς κίτριναὶς λαμπάδες.

Καί ἡ στραβὴ μάννα πεσμένη ἀπάνω τῆς νὰ ξεφωνίζῃ καί τῆ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς, ποῦ δὲν μπορούσαν νὰ τῆς τὴν δείξουν τὰ μάτια τῆς, νὰ γυρεύῃ νὰ τὴν ξανοίγῃ τελευταία φορά, ψηλαφῶντάς τὴν μὲ τὰ φιλιὰ.

Ἐπειτα ποῖός τοὺς κύταξε, ποῖός τοὺς παραστάθηκε, ποῖός τοὺς ἐβοήθησε, πῶς ἔγεινε ἡ κηδεῖα, ποῖός ἔθρεψε τὸ νεογέννητο, τίποτα καλὰ καλὰ δὲν θυμάται. Ἐβλεπε μόνο γειτόνους καί γειτόνισσας, ποῦ μιὰ ξερὴ καλημέρα εἶχε μαζί τοὺς πρὶν τὸν πλακῶσουν οἱ συμφοραῖς, νὰ τρέχουν, νὰ βοηθοῦν, νὰ διευθύνουν. Θαρρεῖ πῶς βλέπει ἀκόμη δυὸ γειτόνους μὲ μαντήλια δεμένα τέσσερες κόμπους καί περασμένα ἀπὸ τὸ χέρι, γεμάτα ἀπὸ δεκάrais, ὅπου ἀφίνοντας τῆς δουλειαῖς τους, εἶχαν πάρει ἀράδα τὰ μαγαζεῖα τῆς ἀγορᾶς ζητώντας ἐλεημοσύνη γιὰ νὰ θαρτῆ μιὰ χριστιανή. Οἱ γειτόνοι γιὰ τὴν ἄδεια, γιὰ τὴν κάσσα, γιὰ τοὺς παππάδες, γιὰ τὸν τάφο. Θυμάται ἀκόμα πῶς εἶδε ὅλους τοὺς μουσικοὺς τῆς φρουρᾶς ὅπου αὐτός, ἀπὸ χρόνια ξεγραμμένος ἀνθρώπος, κανένα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐγνώριζε, νὰ τρέξουν ὅλοι, ἀπὸ τὸν ἀρχιμουσικὸ ὡς τὰ τελευταῖα παιδιὰ ποῦ σηκώνουν τὰ ἀναλόγια καί κουβαλοῦν τῆς νόταις. Οἱ τσέπαις τους, φτωχαῖς τσέπαις, ἄδειασαν στῆς σκληραῖς ἀνάγκαις τῆς συμφορᾶς τοῦ παλαιοῦ συναδέλφου. Αὐτοὶ νὰ παρηγοροῦν τοὺς γέρους, αὐτοὶ νὰ σηκῶσουν τὴν πεθαμένη, μὲ πόνο, μὲ καῦμὸ σὰν ἀδερφή τους, ἐπίσημη διαμαρτύρησι, γιὰ τὴν ἄπονη ἐγκατάλειψι τοῦ συντρόφου τους.

Τοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ του, πῶς γειτόνισσας ἐβάσταγαν τῆ στραβὴ, μουσικοὶ ἐστήριζαν αὐτόν, ὅταν ἐσοῦρθηκαν οἱ δυὸ ἄτυχοι γονιοὶ ἀκολουθοῦντες τὴν κόρη τους στὸ δεῦτερο νεκροταφεῖο, στὸ νεκροταφεῖο τῆς φτώχειας.

Στὸ ὕστερο θυμάται πῶς ἀνάμεσα σὲ κάτι ξεθω-

1 Τέλος: ἴδε σελ. 33.